

[Vagn Bro.]

at anse som bidragspligtig til barnet, såfremt det kan bevises, at han inden for avlingstiden har haft samleje med moderen og det ikke må anses for udelukket, at han kan være barnets fader. Er flere sagsøgt under sagen, og kan ingen af dem anses som barnets fader, jfr. stk. 1, bliver den, hvis faderskab må anses for mest sandsynligt, at anse som bidragspligtig.

Jeg og mit parti foretrækker, indtil videnskaben er kommet længere frem i henseende til i flere tilfælde at kunne fastslå eller sandsynliggøre det egentlige faderskab, at blive ved lovgivningens nuværende regler fra 1937, der altså har virket i 20 år. Den tidligere social- og justitsminister hr. Steincke roste denne lov meget stærkt, og den daværende ordfører for socialdemokratiet her i folketinget, hr. Frederik Dalgaard, talte om — det står i Rigsdagstidende for 1935-36 sp. 2111 — den indbyrdes kamp mellem disse bidragspligtige, hvorfor man i lovforslaget dengang havde foreslået indført fuldt bidrag fra alle dem, der bevisligt havde haft samleje med moderen og kunne være faderen.

Må jeg nu spørge, om kampen mellem de flere, der i avlingstiden har haft samleje med moderen, ikke bliver endnu hidsigere nu, hvis dette forslag fra flertalspartierne side gennemføres? Det mener da Politimesterforeningen, som vel nok tæller de mennesker, der daglig har det største praktiske kendskab til disse folk; det kan vist ikke bestrides, at her findes eksperterne på dette område.

I flertalsforslaget hedder det nu, at har moderen inden for avlingstiden haft samleje med flere mænd, kan en sagsøgt dog kun anses som fader til barnet, såfremt der er væsentlig større sandsynlighed for, at barnet er avlet af ham end af en anden. Her vil der efter min mening blive kæmpet og blive procederet, thi nu er der i sandhed, må jeg sige, noget at slås for, thi nu gælder det enten faderskabet og mange tusind kroner eller frifindelse og stor økonomisk lettelse.

Jeg har ikke andre tal at regne med her end dem, som en lignende lovgivning har medført i Norge. Der bliver efter den ændring, der er indført dér, dømt cirka $\frac{2}{3}$, nogle flere end tidligere; der vil blive $\frac{1}{3}$ —

det må vi regne med i hvert fald foreløbig — som bliver frifundet.

Det er efter min mening en lovgivning, som vi ikke kan give vor tilslutning. Hvis der nu er 2 eller flere, som retten må erkende at der efter alt foreliggende er lige stor sandsynlighed for kan være fader, så må der i dette tilfælde ske frifindelse; hvis de står lige, er det således, at der ikke kan vælges én af dem. Og så spørger jeg — og jeg spørger med de samme ord som den ærede ordfører for socialdemokratiet, der talte om ret og rimelighed og retfærdighed —: er det et retfærdigt resultat, er det en rimelig retstilstand, at når det om en hedder, at der er væsentlig større sandsynlighed for, at han er fader, end de andre, da dømmes han som fader, men når 2 står væsentlig med samme sandsynlighed, så må der ske frifindelse? Med samme inderlighed som hr. Frederik Dalgaard for 20 år siden udtalte sig — og den højtærede minister siger, at loven har i hovedsagen virket tilfredsstillende — med samme inderlighed spørger jeg: er det en rimelig lovgivning, vi går ud i? Er det et udtryk for en samfundsmæssigt god lovgivning at kassere en ordning — der altså i 20 år har virket således, at man i motiverne må sige, at den har virket godt — for at komme bort fra 4 grupper over til 2 grupper af børn: den med 1 fader og så de faderløse — en ordning, der efter de hidtidige norske erfaringer medfører, at $\frac{1}{3}$ vil komme til at høre til den sidste gruppe.

Så taler man om, at den nugældende ordning er en slags pønallovgivning, idet man lader alle mænd, der indlader sig på, ja, jeg ved ikke, er det for stærkt at sige en slags strandhugst på dette område — for øvrigt i mange tilfælde, det er vi vist alle her enige om, til sorg og skam for en ung kvinde — når betingelserne er til stede, bøde derfor. Om man nu vil kalde det en straffebestemmelse eller en erstatningsbestemmelse, skal jeg ganske lade stå hen; jeg synes i og for sig ikke, at vi i dag kan kalde det en straffebestemmelse. I det nuværende risikofyldte samfund er der flere regler, hvorefter erstatning kan pålægges flere, når der er tilvejebragt afgørende sandsynlighed for, at de i fællesskab har påført nogen skade. Fertallet i denne sal ønsker at stille ægtebørn og børn født uden for ægteskab lige i juridisk henseende, og